

EVIGT LIV ER AT KENDE GUD OG HANS SØN JESUS KRISTUS

NUMMER 13 | 1. JULI 1922 | 71. AARGANG

TALE AF PRÆSIDENT CHAS. W. PENROSE,

holdt i General-Konferencen i Salt Lake City, April 1922.

Det 76. Kapitel i Lærdommens og Pagtens Bog er en af de mest herlige Aabenbarelser, som findes i nogen Bog, og som jeg nogensinde har læst. Der findes intet Kapitel i Biblen, som kan sammenlignes med denne Aabenbaring vedrorende alle Enkeltheder angaaende vor himmelske Faders retfærdige Planer med Hensyn til sine Borns Saliggorelse.

I denne Aabenbaring er det tilkendegivet, hvad Evangeliet er og dets Hensigt, samt at Navnet Jesus Kristus blev givet til Verdens Frelser, og at Tiden vil komme, da han vil frelse alle undtagen Fortabelsens Børn, som der er hentydet til.

De tre Grader af Herlighed er meget tydeligt fremstillet og illustreret, saa at alle, som læser med Bøn og Eftertanke, kan forstaa Meningen. Den celestiale Herlighed er lignet med Solens Glans, fordi Solen er den største og mest glimrende Klode, som vi kender noget til.

Den terrestriale Herlighed er lignet med Maanens Glans, fordi den i vore Øjne er nærmest Solens i Herlighed, og den

tredje Grad, den telestiale Herlighed, lignes med Stjernernes Glans, og ligesom den ene Stjerne overgaar den anden i Herlighed, saaledes vil Forholdene være blandt den telestiale Verdens Beboere.

Jesus Kristus vil opvække alle, baade Gode og Onde og bringe dem frem i Opstandelsen, og alle vil faa en Grad af Herlighed, efter at de har sonet for deres Overtrædelser i Dodsriget — Aandernes Verden. Alle vil modtage deres Ophojelse i Forhold til deres Gerninger eller de Love, som de har holdt, og de Ordinancer, som de har gennemgaaet, saaledes som det er forklaret i Aabenbaringen.

I den telestiale Verden vil der være mange Grader eller Afdelinger, passende for denne lave Klasse af Fornuftvæsener, undtagen for Fortabelsens Born.

Dette er meget tydeligt forklaret i Beretningen om Lucifer, der en Gang var en fremragende Engel i Guds Nærhed og var kaldet Morgenrodens Son, en glimrende Aand i den celestiale Verden; men han gjorde Opror mod Gud og provede paa at faa den Herlighed, der tilhørte Guds Son; derfor blev han udkastet tillige med de, som fulgte ham, og han blev kaldt Fortabelse, og Himlen græd over ham, da han blev kastet ned. Saaledes vil det ogsaa blive med alle de, som i denne Verden har modtaget et Vidnesbyrd om, at Jesus Kristus er Guds Son formedelst den Hellige Aands Oplysning, og saa forkaster Sandhedens Lys og fornægter Faderen og Sonnen. Disse vil komme under Satans Herredomme eller Magt og kaldes Fortabelsens Born. Alle andre vil komme frem i Opstandelsen og modtage den Grad af Herlighed, som allerede er forklaret.

Jesus Kristus frelser alle undtagen disse, de skal gaa bort med Djævlen og hans Engle til evigvarende Straf.

Alle de Dode skal opstaa. Der er delte Meninger med Hensyn til dette, fordi det siges, at Fortabelsens Born er de eneste, som ikke skal blive forlost. Jeg onsker i Korthed at hentyde til det 88. Kap. 32. og 33. Vers i Pagtens Bog, hvor dette Emne

behandles og tydeliggør det 76. Kap. vedrørende de tre Grader af Herlighed, i hvilke alle skal delagtiggøres undtagen de, som har syndet mod den Hellige Aand. I det 88. Kap. vil I finde, at Herren gaar ind paa de detaillerede Omraader og forklarer, at naar Opstandelsens Dag kommer, skal de, som har adlydt en celestial Lov og er af en celestial Aand, levendegøres og annammer en celestial Herlighed.

Og de, der er levendegjorte ved en Del af den terrestriale Herlighed, skal annamme en Fylde af samme, og de, der er levendegjorte ved en Del af den telestiale Herlighed, skal annamme en Fylde af samme, men i denne Verden vil der være forskellige Grader af Herlighed, ligesom den ene Stjerne overgaar den anden i Glans, thi alle skal belønnes efter deres Gerninger. Og de, der bliver tilovers, skal ogsaa levendegøres, men hvem er de? — De er Fortabelsens Børn, som maa gaa med Djævlen og hans Engle, fordi de har misbrugt deres Tid og ikke omvendt sig.

Nogen vil spørge: »Vil disse (Fortabelsens Børn) aldrig blive frelste?« Herren siger: »De skulde gaa bort til evig Straf, hvilken er en uendelig Straf at regere med Djævlen og hans Engle i Evighed, hvor deres Orm aldrig dør, og deres Ild ikke udslukkes, hvilket er deres Kval.

Og hverken Enden derpaa, eller Stedet, eller deres Pine, véd noget Menneske.

Thi aldrig er det blevet aabenbaret og vil aldrig blive aabenbaret for Mennesker, uden for de, der faar Del deri.«

Ifølge dette er det aldeles umuligt for os at besvare Spørgsmaalet, derfor skulde vi ikke spilde vor Tid med at diskutere dette Problem. Herren har sagt, at det ikke skal aabenbares til nogen, uden til de, som faar Del deri, men hvis Herren skulde nu, eller en Gang i Fremtiden, ved Aabenbaring besvare dette Spørgsmaal, saa vil det ikke blive til Dig eller mig, men til den Mand, der er beskikket til at modtage nye Tilkendegivelser for Kirken. Jeg véd, at Herren aabenbarer til sine Tjenere ved sin Aands Kraft saadanne Ting, som er gavnlige for dem

at kende under Livets vekslende Prover og Forhold, men naar der er Sporgsmaal om Lærdomspunkter vedrorende Kirken, da er der kun én Mand ad Gangen, som har denne Rettighed.

Celestial Herlighed er vort Maal. Der er mange Mennesker, som er saa ængstelige for Lucifer og sporger: »Skal han (Lucifer) ikke en Gang blive forlost? Vil Tiden ikke en Gang komme, da han vil omvende sig?« Hvis den Tid nogen Sinde skulde komme, maaske han da ogsaa kunde blive ophojet til noget, men Omvendelse kommer ikke til alle. Menneskene spilder deres Tid og synder, naar de kunne omvende sig — men de kan ikke frelses uden Omvendelse. Omvendelse er et Princip i Jesu Kristi Evangelium. Forventer nogen af vore Brodre og Sostre at komme ind i det celestiale Rige uden Omvendelse og Bestræbelse? I behover ikke at besvære Eder med Forholdene i Lucifers Rige, det telestiale Rige eller terrestriale Rige, nej, Eders Maal er det celestiale Rige. Er vi ikke alle paa Vejen dertil og prover paa at overvinde vore Svagheder og Ufuldkommenheder, som vi har arvet fra vore Fædre, ja, at forsage Djævlen og Kodets Begærligheder. Er vi ikke Kandidater til celestial Herlighed? Jo, vi er, og det, som vi særligt skulde være interesseret i, er at opfylde vore Pligter hver Dag, at være Sidste Dages Hellige i Ordets fulde Betydning, at tjene Herren og holde hans Bud og altid erindre Faderens Befaling: Denne er min Son — den Elskelige — hor ham — lyt til Jesu Kristi Rost. Dette er Herrens Raad til os i disse de sidste Dage, thi Jesus Kristus er Aabenbareren til os.

Antag nu, at disse omtalte Væsner kunde omvende sig; men hvad angaar dette Dig? Læs det Nye Testamente og særlig det sidste Kap. af Johannes Evangelium, og Du vil finde en Beretning om en Samtale mellem Jesus og Peter. Jesus sagde til Peter: »Vær Hyrde for mine Faar og vogt mine Lam.« Peter vendte sig om og saa den Discipel folge, som Jesus elskede mest, saa siger han til Jesus: »Men hvad skal denne?« Jesus svarede: »Dersom jeg vil, at han skal blive, indtil jeg kommer, hvad angaar det Dig? Folg Du mig.« Hvilken herlig

Lektie for os alle. Hvad har vi med Lucifer at bestille? Hvad angaar det Dig og mig, enten Morgenrødens Søn bliver frelst eller ikke. Herren har ikke aabenbaret dette. Han har sagt, at det skal ikke aabenbares til andre end de, som delagtiggøres deri. I, som er Kandidater til celestial Herlighed, gaa fremad og hold Herrens Befalinger, opfyld alle Eders Forpligtelser, og hvis nogen af Eder bliver kaldt til at forkynde Evangeliet, gaa da og forkynd det til Verden — I kan ikke faa nogen bedre Bestilling.

UDEN GUD OG UDEN HAAB.

Missionær Herald har gengivet en sørgelig Sang, der synges af den hedenske sorte Befolkning i belgisk Kongo. I Oversættelse lyder den saaledes:

Esu totiisi lo baliteli bo hau so kali; d. e.: Vi har intet Haab om Fred.

»Hvorfor frembryder Dagen for os? Hvorfor kommer Aftenmørket? Med Heden følger Feber, og Natten overlister os med Dødens Kulde. Og ingen Erindring bringer os Forklaring paa de to Hemmeligheder: Hvorfor skal vi have Nattens Skygge, hvorfor Dagens brændende Hede?

Ulykkebringende Aander, de lurende Timers Farer sniger sig, ikke uden Hensigt, om de Hjem, som vi elsker. Skriget fra de fortabte, Stønnen fra de døende — det gør Natten saa skrækkelig. Hvor driver vi hen?

Morgenrøden bringer ikke Trøst. Nærmer ikke allerede Natten sig igen?

Naturen, fyldt med Forfærdelse og Ensomhed, giver os ingen Fred. Ven kalder paa Ven, men kun et Ekkos Suk bryder den dystre Stilhed: Giv os Fred til at dø!

Om kun denne Dødens Fred kunde favne os, hvor glad vilde vi da ikke lægge vor Byrde ned! Men Død er kun Indgang til et Liv endnu frygteligere end det nuværende. Endeløs er vor Kamp.«

*

Hvilket aandeligt Mørke! Hvilken Graad og Jammer! Hvilken Tænders Gnidsel! Saaledes maa de stakkels Sortes sjælelige Tilstand nærmest karakteriseres.

Hvad er Grunden dertil i Lyset af Guds Retfærdighed, som har stillet Dig og mig som hvide Mænd under bedre fysiske Vilkaar og Intelligens i denne jordiske eller telestiale Tilværelse, hvis aandelige Lavheder, Herligheder, Fortrin og Pragt kan lignes med Stjernernes Afskygninger i Klarhed paa Firmamentet?

Og Svaret kan kun blive ét: Aarsagen ligger gemt i Forudtilværelsen, hvor Ligegyldighedens og Udeltagelsens sorte Slør hang over deres Aand som deres sorte Hud hænger over deres Legeme i Dag, og det bodes der for i lange Drag under Ækvatorsolens stikkende Straaler med en retfærdig Gengældelse af et formørket Sind, drevet frem under Knubs og Stød og trøstesløs Stønnen.

Men Guds Kærlighed udstrækker sig til alle sine Skabninger i Erfaringens Skole, og naar Gengældelsens Tid er omme, udstrækkes hans Barmhjertighed til dem; og den »Sorte« skal gaa ned til »Dødens Fred«, som han i sit aandelige Mørke tænker ingen Steder findes, heller ikke efter Døden.

Guds Veje er en evig Omgang. Denne telestiale Tilværelses Hjul gaar ogsaa sin Gang ifølge de himmelske Ures Tid med Befrielse og Forløsning og Ophøjelse, men ogsaa med fornyet Jammer, Graad og Tænders Gnidsel for at Menneskeaanden skal modtage et uudsletteligt Indtryk i Erfaringens Skole paa Godt og Ondt.

Læser, mindes Du Frelserens Dom i flere af hans Lignelser: »Kaster dem ud i Mørket udenfor; d é r skal der være Graad og Tænders Gnidsel.« Man har kaldt dette for Helvede eller Dødsriget, som det betyder. Lad gaa med det. Thi Døden er den eneste Udgang derpaa. Vi vil da igen spørge:

Er de stakkels Sortes fysiske og aandelige Skæbne ikke et tro Billede paa dette af Frelseren nævnte »Mørke«. Er dette ikke et tilstrækkeligt Helvede for udvist Ligegyldighed og

udeltagende Optræden under den store Kontrovers i Himlen, da Herren behovede enhver aandelig Kraft eller Indsats i sine store universale Formaal?

Profeten Joseph Smith besvarede ogsaa Sporgsmaalet derhen, at de Sortes jordiske Skæbne skyldtes denne Aarsag, og Kain var én af deres fremragende Aander.

Lad os endvidere vende Blikket ud over de mange jordiske Menneskestammer og forskellige Racers Tilværelse i deres fysiske og aandelige Forskelligheder, lave eller ypperlige, og i Udfoldelsen af alle deres sataniske Drifter saavel som Afglansen af de himmelske Dyder, og vi har igen et sammenlignelsesvis tro Billede paa Frelserens Udtalelse om »Morket« udenfor Guds Rige med Graad og Tænders Gnidsel; medens det celestiale Lys fra hojere Verdener fra Tid til anden nedlader sig med sin Naades Sol for at retlede den telestiale Vandrer til den hojere Livslykke.

Hvorledes vil eller kan ellers den fornuftige og intelligente Læser med Omtanke og Udsyn over Jorden og dens forskellige Folk forstaa og forklare sig Guds Retfærdighed i Lyset af en forrig eller Forudtilværelsen, som Sidste Dages Hellige tror paa, og som Guds Profeter og Jesus Kristus selv fortalte om?

Morten A. C. Nicolaysen.

„TORNEN I KØDET“.

Vor Forstaaelse af, hvad Paulus mener med det omdebatterede Udtryk »en Torn i Kodet«, maa hvile paa 2. Korinthier-Brevet 12: 1.—5. og Galater-Brevet 4: 12.—16., sammenlignet med Gal. 6: 17.; 2. Kor. 4: 10., og Kollossenser-Brevet 1: 24., som Læseren bedes slaa op og studere.

Naar vi betragter det forste af disse Skriftsteder, saa ser vi, at Paulus vil langt fra rose sig af sine hoje Aabenbaringer, men kun nævner dem, fordi de er forbundne med Skrobeligheder saa smertefulde, at det i det hele taget vilde være lat-

terligt saa vel som syndigt for ham at rose sig, uden han kunde rose sig af, at selve hans Skrobeligheder var kun et storre Bevis paa den Kristi Styrke, som havde gjort ham dygtig til at gore og lide mere end de »saare hoje Apostle«.

Vi forstaar, at denne Provelse var uhyre smertefuld, ellers vilde den ikke kaldes »en Torn i Kodet«. Det maa have været foraarsaget under mysteriose Omstændigheder, ellers vilde den ikke være beskreven som »en Satans Engel«, der skulde slaa ham i Ansigtet. Og den maa have været en direkte Folge af, eller i det mindste noje forenet med hans hojeste Aabenbaringer og Henrykkelser, som da Kristus aabenbarede sig for ham paa Vejen til Damaskus.

Det andet Skriftsted siger os, at det var paa Grund af svare Anfald af dette Onde, han blev holdt tilbage i Galatien; at dette Onde var af en saadan Natur, at det blev en virkelig Provelse for Galaterne; at de havde en naturlig Ulyst imod ham; men at de havde saa fuldstændigt faaet Bugt med denne Tilbojelighed, at de tog imod ham med næsten guddommelig Agtelse. De var saa glade ved hans Besog, at de kunde have revet deres egne Øjne ud og givet ham dem.

De andre Henvisninger stadfæster disse Slutninger. Det ene af dem lærer os, at Paulus saa paa sine legemlige Skrobeligheder, som om de var hellige Tegn, ved hvilke Jesus havde mærket ham som sin Slave, saa at han var sikret imod Mishandling (Gal. 6: 17.). Og de andre lærer os, at han ansaa sit Liv for doende, en Slags Fortsættelse af sin Herres Korsfæstelse, og som et Tillæg til Lidelserne for Kristi Kirkes Skyld, i hvilken Kristus undte sin Tjener at tage Del, idet han tog sit Kors op og fulgte ham efter i Tjeneste for Menneskene.

Det er tilstrækkeligt bevist, at Tornen i Kodet kunde ikke have været af aandelig Beskaffenhed, nogen hoj aandelig Fristelse, en Fristelse til at forsomme sine apostoliske Pligter, som Luther og Calvin mente. Heller ikke kan Tornen i Kodet have været en Torn af kodelig eller usædelig Fristelse, som nogle, især romersk katolske, Fortolkere har ment.

Vi kan da med Sikkerhed antage, at Tornen i Kodet var en eller anden fysisk Sygdom. De eneste Formodninger, som har nogen indre Sandsynlighed, er dem, der gaar ud paa, at Apostelen led af akut Ophtalmi (Øjensyge).

Der er den største Grund til at tro, at Paulus led af akut Opthalmi, som ogsaa udfylder enhver Enkelthed ved Problemet. Dette vilde ogsaa have den Fordel at ligne Guds andre Handlemaader, idet det vilde være en Prøvelse, ikke paalagt vilkaarligt, men kommen naturligt — eller for at bruge et bedre Udtryk, ved Forsynets Styrelse — fra de Omstændigheder, som han havde gennemlevet. Vi véd, at han tabte sine Øjnes Synsevne, idet det stærke Lys omstraalede ham, da han saa den opstandne Herre. Alle Omstændigheder ved den Hændelse — Rejsen ved Middag under den frygtelige syriske Sol; det stærke Lys, som overskinnede endog Middagssolens Klarhed; Blindheden, som paafulgte — vilde sandsynligvis have efterladt hans Øjne inflameret og svage. Hans Ophold i Ørkenen og i Damaskus's Egne, der er berygtede for denne Sygdoms Almindelighed — vilde have været tilbøjelig til at udvikle Skaden, naar den først var begyndt. Og uagtet vi ikke bliver fortalt rent ud, at Apostelen led af mangelfuld Synsevne, saa er der saa mange utilsigtede Overensstemmelser i Hentydningerne, som alle peger i den Retning, at vi kan anse det som en bestemt Kendsgerning.

Naar St. Paulus taler om sin Skrøbelighed til Galaterne, indrømmer han, at de nok kunde have gjort ham til Genstand for deres Modbydelighed; og dette er fremtrædende ved akut Opthalmi. De mest ynkelige Mennesker en Rejsende i Østen vil kunne se, næst den Spedalske, er netop dem, som er bleven Ofre for denne Sygdom. Og dette vilde give Apostlens Vidnesbyrd en dybere Patos og Mening, nemlig, at Galaterne i deres første Glæde over Evangeliet, naar de saa paa ham, som prædikede det gode Budskab som en Guds Engel, vilde, om det havde været muligt, revet deres Øjne ud for at give den lidende dem. Udtrykket »en Torn i Kødet« vilde være

mest passende for et saadant Onde, fordi alle, som har været angrebet af det, véd, at det Billede, det mest naturligt fremkalder, er en Torn stukken ind i Øjet. Paulus skriver til Galaterne (Gal. 6: 11.): »Ser nu, hvor store Bogstaver jeg skriver til Eder,« og hvis denne Oversættelse er rigtig, saa passer den godt med Antagelsen, at det var smertefuldt og vanskeligt for ham at skrive i det hele taget. At dette var Paulus's normale Tilstand synes at fremgaa af hans næsten uforanderlige Praksis at anvende en Skriver, og kun føjede til de sidste faa Ords Hilsen eller Velsignelse, hvilket var nodvendigt for at identificere hans Breve i en Tid, da religiøse Falsknerier ingenlunde var ukendte. Og til Slut: Der er ingen anden rimelig Forklaring af den Omstændighed, hvor Paulus har udtalt et vredt Svar til Ypperstepræsten, og er bleven irettesat derfor, han da straks kommer med en Undskyldning, idet han siger: »Brødre! jeg vidste ikke, at han var Ypperstepræst« (Ap. Gern. 23: 2.—5.). Da Ypperstepræsten var Formand i Jodernes Raad (Sanhedriet), og havde et bestemt Sæde, er det næsten ubegribeligt, at Paulus ikke skulde have været denne Mands Rang bekendt, dersom han ikke havde lidt af mangelfuld Synsevne.

Men hvis disse Antagelser er korrekte — og for den skarpsindige Dommekraft synes de at være næsten sikre — hvilken Helt Paulus bliver! Den Mand, som næsten egenhændig bragte Kristi Evangelium fra Damaskus til Rom, led saa meget af Øjnesygdom, at han ofte var ynkelig at se paa, var kun sjælden i Stand til at skrive, og da kun med store Bogstaver.

Vi kan saa forstaa, hvor nødvendigt det var, at Paulus skulde have nogen til »at tjene sig«, hvor meget han maatte føle Nødvendigheden af altid at være i Følgeskab med paalidelige Venner, naar han var paa Missionsrejser, og hvor megen Smerte og Ængstelser, der kan ligge i hans Bemærkning, at paa Grund af sin store Kærlighed til Thessalonikerne var han endog rede til at give Afkald paa Timotheus og lades alene tilbage i Athen (1. Thess. 3: 1.). Hvor bittert han folte

deres Forsømmelse og Utaknemmelighed, naar ingen ved hans forste Forsvar kom ham til Hjælp, men alle lode ham i Stikken. (2. Tim. 4. Kap.).

(Ovenstaaende Anskuelser efter Farrers »Life and Works of St. Paul«.)

DØDEN — OG HVAD DER FØLGER EFTER.

Af *Henning Jensen.*

Der er ingen Tvivl om, at den lutherske Kirkes og navnlig Indre Missions Lære om, hvad der følger efter Doden, har bidraget i hoj Grad til at gøre Nutidens fremmeligste Mennesker ligegyldige overfor Kirken og fremmede overfor Gud. — En Gud, som straks efter Doden kastede alle dem i Helvede, som ikke troede paa Kirkens Dogmer, eller en Gud, som lader Folk sove, maaske i Aartusinder, for saa at vække dem op til evig Pine, — en saadan Gud har Mennesker, der kan og tør tænke selvstændigt, ingen Brug for. — Paa den anden Side er der ingen Tvivl om, at der hos Luther selv og hos den Slægt, der levede paa hans Tid, var noget, der trængte til en saadan Gud. Og der er heller ingen Tvivl om, at der i Nutiden er mange, som trænger til en saadan Gud. Derfor er en Retning som Indre Mission nødvendig, fordi der er mange, som kun paa den Maade kan komme ind i et Forhold til Gud. Der er ganske vist ogsaa mange, som ved den lutherske Kirkes og navnlig Indre Missions Lære om, hvad der venter os efter Døden, bliver stødte bort fra Gud, men dem maa Gud saa søge at vinde paa andre Maader.

Den almindelige, populære Opfattelse af Gud er jo den, at Gud elsker alle Mennesker, skondt hans Kærlighed tit viser sig paa en underlig Maade, og at han, naar vi dør, nok vil gøre det godt for os. Naar man gaar paa en Kirkegaard og læser Indskrifterne paa Gravminderne, saa finder man overalt Udtryk for denne folkelige Opfattelse af Gud. Vedkommende

»hviler i Fred«, »sover sodt« eller hvad der nu ellers kan staa. Der er nu ingen Tvivl om, at dette i mange Tilfælde er en Fejltagelse. Men denne folkelige Tro paa Guds Kærlighed er dog mere i Slægt med Kristendommen end Indre Missions Opfattelse, at Gud efter Doden sender de fleste til evig Pine i Helvede, thi den Opfattelse forer kun til, at man jager en Mængde Mennesker bort fra Gud. — Indre Mission, som altsaa væsentlig har den lutherske Opfattelse af, at der efter Doden venter de fleste Mennesker evig Pine, har altsaa gjort en god Gerning, for saa vidt som der er Mennesker, der kun ved Hjælp af denne Svobe kan tvinges til et Gudsforhold; men den har handlet ilde mod alle de Mennesker, som den har jaget længere bort fra Gud, end de var for.

Det er nu blandt disse Mennesker, som altsaa kun staar, enten i et officielt Høflighedsforhold eller i et ligefrem Modsætningsforhold til Kirken, — det er blandt dem, at der i vore Dage er begyndt at vaagne en betydelig Interesse for, hvad der folger efter Doden. — Materialismen har mistet sin Magt over dem, de har begyndt at tænke over, at der dog muligvis er noget bagved Doden, og at det kunde være ganske godt at vide lidt Besked om, hvad det var. — Man kan derfor godt sige, at *Spiritismen* har imodekommet en Trang i Tiden, og den har derfor fundet en Udbredelse over hele Verden, som vistnok er langt storre, end de fleste aner, og det ikke mindst i intelligente Kredse.

Skulde jeg ganske kort sige, hvad der er Spiritismens Hovedlærdomme, saa tror jeg, man kan samle dem i følgende Punkter:

1. Menneskets *Aand* er et selvstændigt Væsen, som benytter Legemet og navnlig Hjernen som sit Redskab; men den er ikke afhængig af dette Redskab; naar Legemet dor, fortsætter Aanden sit Liv ved Hjælp af et andet Legeme, som passer til de Forhold, hvorunder den kommer til at leve.

2. Mennesket bevarer i den hinsidige Verden sin *Personlighed* og sine Minder fra den jordiske Verden.

3. De afdode Mennesker er under disse Forhold i Stand til at sætte sig i Forbindelse med de paa Jorden levende Mennesker.

Der er jo i disse Punkter intet, der støder imod *Kristendommen*. Derimod er der adskilligt, der strider imod *Kirkelæren*. Kirken lærer nemlig *Kødets* Opstandelse, — altsaa at Aanden i den hinsidige Verden har det *samme* Legeme som her paa Jorden. Men her er i det mindste Apostlen Paulus mere i Overensstemmelse med Spiritismen end med Kirkelæren, hvilket fremgaar af det bekendte Sted, 1. Kor. 15: 40.—44.

Hvad det andet Punkt angaar, er der, saa vidt jeg kan skonne, ingen Forskel paa den *lutherske* Kirkelære og Spiritisme; thi den katolske Kirkes Lære om Skærsilden forudsætter jo, at Mennesket straks efter Doden har en *bevidst* Personlighed, og at denne Personlighed gennemgaar en rensende Udvikling. Det samme mener Spiritismen. Den lutherske Kirke mener derimod, efter den Augsburgske Konfessions Artikel 17, at Mennesket ved Doden forelobig mister sin bevidste Personlighed og falder i en søvnlignende Dvale, i hvilken der ikke er nogen Udvikling hverken til det værre eller bedre. Af denne Dvale vækkes Mennesket forst paa den yderste Dag for at blive domt enten til Himmerig eller til Helvede.

Det tredje Punkt, at der under visse Forhold kan finde en Forbindelse Sted mellem de Afdode og dem, der endnu lever paa Jorden, er jo det, der har vakt mest Opsigt, som om det var noget ganske nyt. Men i Virkeligheden har man jo, lige fra de ældste Tider, troet paa en saadan Forbindelse. Det var forst i den rationalistiske Tid, at Præsterne fik slaaet denne »Overtro« ihjel, — samtidig med, at de slog Troen ihjel. — I vore Dage kom saa Materialismen, og for den var det jo et Livssporgsmaal at faa udryddet Troen paa, at der var et Liv efter Doden, thi dens Hoveddogme var jo, at Aanden dode samtidig med Legemet. Mærkeligt nok er der ogsaa mange af

Nutidens Præster, — dog langtfra alle — der benægter Muligheden af en saadan Forbindelse, og det skøndt den udtrykkelig hævdes i Det nye Testamente. Thi da Jesus forklaredes paa Bjerget, saa Peter, Jakob og Johannes, som var hos ham, Moses og Elias, som talte med ham.

Det er ikke min Mening, at jeg her vil komme ind paa en nøjere Omtale af Spiritisme. Jeg vil kun sige, at tror man, at Livet fortsættes efter Døden, og at Mennesket bevarer sin Personlighed, saa tør man ikke sige, at det er *umuligt*, at der kan finde en Forbindelse Sted, skøndt man kan sige sig selv, at en saadan Forbindelse maa have sine store Vanskeligheder, som kun kan overvindes under ganske særlige Forhold. Thi de, som skal have Forbindelse med hinanden, lever jo i hver sin Verden, i hver sin Bevidstheds-Kreds.

Men det er nu altsaa for de fleste et aabent Spørgsmaal, om Spiritismen har Ret eller Uret; Undersogelserne herom er langt fra afsluttede og vil vel aldrig føre til Resultater, som godkendes af alle. — Men Spiritismen har udrettet to Ting, som maa paaskonnes; den har gjort Spørgsmaalet om, hvad der følger efter Døden, eller om der overhovedet følger noget efter, aktuelt for en Mængde Mennesker, som hidtil ikke har skænket dette Sporgsmaal en Tanke. Mange, som ved den lutherske Kirkes Besvarelse af dette Sporgsmaal var dreven over i Materialismen, har nu for Alvor begyndt at tænke over, hvad der ligger bagved Doden. I Sammenligning hermed kommer det mindre i Betragtning, at naive og ukritiske Mennesker bilder sig ind, at Forbindelsen med de Afdøde er lige saa let som Forbindelsen med de Levende.

Dernæst har Spiritismen ført til, at en Mængde Videnskabsmænd Verden over har begyndt at undersoge disse Fænomener; disse Undersogelser har for nogles Vedkommende fort til, at de er bleven overbeviste Spiritister, for andres Vedkommende har det fort til, at de har opdaget, at der i Mennesket er hemmelighedsfulde Evner og Kræfter, som man hidtil ikke har agtet paa, f. Eks. Underbevidstheden,

Telepatien, Clairvoyancen o. s. v. Og alt dette har bidraget til, at Materialismens Dogme om Aandens Død samtidig med Legemets taber sin Magt over intelligente Mennesker.

DEJLIGE SOMMER.

Dejlige Sommer, som vi har kær,
velkommen atter tilbage!
Skøn er de lyse Nætters Skær,
skøn Dine solfyldte Dage!

Fuglene synger, og Reden er fuld
af smaa dunede Unger,
Markerne staar som det pureste Guld,
hilset af jublende Tunger!

Rosen den røde, Blomsten ved Sti
ud sig af Knopperne folder,
Underet sker saa naturligt, at vi
ej for et Under det holder!

Mennesket planter, og Mennesket saar,
hvem bringer Spiren til Live?
Saadan det gik i de tusinde Aar,
saadan det altid vil blive!

Dejlige Sommer, lad springe ud
Spiren i Menneskets Hjærte,
Kærlighedsspiren, nedlagt af Gud,
straale da vil som en Kjærte!

Vidne om Kærligheds evige Væld,
bringe os selv til at knæle,
sende ved Dag og sende ved Kvæld
Fred til de sorgfulde Sjæle!

B.

DØDSFALD.

Broder Lars Andersen Nielsen afgik ved Døden efter et længere Sygeleje den 31. Maj 1922 og blev begravet i Aarhus den 3. Juni. Ældste Lauritz Larsen talte ved Baaren, og Ældste Johannes Rasmussen indviede Graven.

Br. Nielsen blev født den 2. Novbr. 1886 i Aarhus og indlemmet i Kirken den 3. August 1898.

Søster Ane Marie Emilie Jensen, født den 20. Oktbr. 1863 i Aarhus og indlemmet i Kirken den 20. Decbr. 1904 i Aarhus, er afgaaet ved Døden den 13. Juni 1922 efter flere Aars Sygdom. Begravelsen fandt Sted den 19. Juni i Aarhus. Ved Baaren talte Ældste Chr. M. Nikolaisen, og Ældste Johannes Rasmussen indviede Graven.

Søster Bengta Nielsen afgik ved Døden den 19. Juni 1922 og blev begravet paa Bispebjerg Kirkegaard i København den 23. Juni.

Str. Nielsen blev født den 5. Maj 1849 og indlemmet i Kirken den 4. Decbr. 1909.

Kundskaben om et nyttigt Arbejde er bedre end fire Diplomer for Kundskab om døde Sprog.

*

Egoisten ser paa sig selv igennem den lille Ende af Teleskopet, men paa Dig ser han igennem den store Ende af Teleskopet.

INDHOLD

Udgivet og forlagt af CARL E. PETERSON, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).